JUDOS ĮPĖDINIAI

Parašė

EVANGELISTAS

AUTORIAUS LEIDINYS
Brooklyn, New York. - - - - - - - - - - 1926 m.

JUDOS ĮPĖDINIAI

Parašė

EVANGELISTAS

AUTORIAUS LEIDINYS
Brooklyn, New York. - - - - - - - - - - 1926 m.

NUOLAT girdime Romos kunigus pasakojant, kad Romos papos turi apaštalų įpėdinystę. Žmonės šituo tikėti nenori ir kas kart tiki mažiau, bet aš griežtai tvirtinu, kad kunigai turi pamato tikrinti, jog papos šitą apaštalų įpėdinystę turi. Tiktai pabrėžiu, kad jie turi ne visų apaštalų įpėdinystę, bet tiktai vieno.

Apaštalai Išganytojui buvo įkunytojai kurios nors vienos žymesnės krikščioniškosios dorybės. Taip, pavyzdžiui, šventasis Jonas apaštalas yra krikščioniškosios broliškos meilės įkunytojas. Šitąjį apaštalą, kaip yra žinoma, Išganytojas taip mylėjo nei kitus, kad jo globai pavedė stovinčią po kryžiumi savo Švenčiausiąją Motiną, tardamas:

"Sunau, štai tavo Motina — Motina, štai Tavo sunus".

Visi apaštalai žuvo kankintinių mirtimis, tik vieną apaštalą Joną Išganytojas apsaugojo nuo kančių ir leido jam ant Patmos saloje (Vidaržemio Jurėse) ramiai sulaukti vėlybos senatvės, kur šitas Dievui ir žmonėms malonus apaštalas seneliu baigė savo amžių lesindamas paukštelius ir rašydamas bažnyčioms laiškus su pamokinimais ir persergėjimais, kuriuose nuolat kartojo:

"Suneliai mano, mylėkitės".

Šitas apaštalo Jono išskyrimas del jo didžios krikščioniškosios meilės, yra įrodymu, kad šitą dorybę Išganytojas labiausiai vertina žmonėse.

Apaštalas Petras vėlei atsižymėjo varginga-

mu ir karščiausiu tikėjimu Išganytojumi, del kurio apleido visus žemiškuosius patogumus, linksmybes ir turtus ir kad Jį apginti, visuomet buvo pasiruošęs aukoti gyvybę. Kuomet žydų gauja su Romos budeliais atėjo daržan pagauti Išganytoją, Petras puolė juos su kalaviju ir vyresniojo kunigo tarnui Malchusui nukirto ausį, iki Išganytojas buvo priverstas sulaikyti jį kovojus, tardamas:

"Petrai, kišk atgal savo kalaviją jo įmautėn, nes visi, kurie imasi kalaviją, pražus nuo kalavijo".

Apaštalas Petras visuomet buvo ištikimas Išganytojo sekėjas. Kai patapo apaštalu visuomet gyveno vargingai. Dirbo užsidirbdamas sau duonos tenykščiais papročiais kaipo žvėjas, tai *apvažinėdamas ir apvaikščiodamas su Evangelijos pamokslais Mažosios Azijos krikščioniškąsias draugijas ir bažnyčias, kur iškilo pirmosios krikščioniškos tautinės bažnyčios, neturinčios ant savęs papų, bet tik vyskupus. Petras buvo tik vyskupas.*

Petrui Išganytojas buvo viskas:

"Mano Dievas, tai visa kas mano" — buvo apaštalo Petro obalsis.

Kiti apaštalai, kaip pav., šv. Povilas, yra įkunytojai nenuilstamo kunigiško darbštumo Išganytojui. Tai buvo augštai išlavintas apaštalas, kilęs iš garsios šeimos, o be to Romos pilietis, kas anais laikais turėjo begalinės reikšmės. Jo tėvas žydų bajoras, tur but, buvo nepaprastas ir nepaprastai turtingas žmogus, nes sugebėjo gauti Romos pilietybę, o anais laikais tatai pasiekti svetimtaučiui buvo begalo sunku. *Apaštalas Po-*

vilas buvo vienintėlis apaštalų, kurs galėjo vilkėti Romos togą.

Tačiau apaštalas Povilas ne tik nesididžiavo prieš kitus apaštalus ir nevadino save "papa", bet atvirkščiai gyveno labai kukliai ir kukliai elgėsi su žmonėmis. *Tai buvo pirmojo tautinio krikščioniškojo vyskupo tipas.* Visuomet veiklus ir darbštus, visuomet evangeliškose kelionėse, tarp įvairiausių anų laikų kelionių vargų ir pavojų.

Nežiurint nuolatinio darbo buvo visuomet patenkintas ir linksmas, kad gali dirbti Išganytojui ir tik vienu savo laiškuose nusiskundžia, kad permažai kenčiąs ir dirbąs Išganytojui. O šitas apaštalas už savo pamokslus ir darbą buvo žydų ir "piktųjų brolių" (apie šiuos kalbėsime viename artimiausių straipsnių apie paulinistų ir petrunistų kovą) mušamas, kalinamas ir persekiojamas.

Nesuskaitomų nemalonumų tarpe—Kristui mirti ir Kristui gyventi jis laiko tokiais dviems maloniais dalykais, kad savo laiške Filipensams, sakosi nežinąs kurį šių dviejų pasirinkus; tiek pat saldu viena, kaip ir kita — taip mirtis, taip ir gyvenimas Išganytojui.

Kiti apaštalai vėlei mums rodo kitas krikščioniškąsias dorybes, nors ir mažesnes, bet vis delto įžymias.

Bet Romos papos, kaip tai žinoma visam pasauliui, iš tikrųjų šaltinių žinančiam istoriją ir visuomet reikalų srovės eigą, neturi nei vieno augščiau išvardintųjų trijų didžiausių Kristaus Bažnyčios apaštalų nei vienų vieno nuopelno.

Beje, yra dar vienas apaštalas, kurio čia ne-

minėjome, nors jis yra taip gerai žinomas. Tai yra apaštalas Juda Iskarijotas, kuris už 30 sidabrinių pardavė žydams Išganytoją.

Kas yra JUDA iš esmės?

Ne kas kitas, kaip tik GOBŠUMO ĮKŪNYTOJAS. Ir jį Išganytojas, matyt, tyčia priėmė apaštalų tarpan, kad ainiai nuolat turėtų prieš akis *pavyzdį, kaip pragaištinga yra dvasininkui trokšti pinigų ir bendrai žemiškųjų turtų.*

Juda buvo Kristaus apaštalas, del to nėra abejonės. Jis sekė Išganytoją, valgė ir gėrė su Juomi ir kitais apaštalais prie bendro stalo ir klausė Jo pamokslų.

Bet, kas iš to — kad *Išganytojo pamokinimai* atsimušdavo tik į Judos ausis, o *nesisverbė jo širdin* ir jis netaikino jų gyvenime, nes *jo visą širdį pripildė pinigų troškimas, godumas.*

Jis *nuolat tik ir galvojo, kaip čia prasiturtinus. Jis buvo apaštalų kasininku ir gyrėsi visų apaštalų garsiausias,* kad jis esąs geriausias pas Išganytoją, nes jam patikėjo iždinę ir pinigų iš tikinčiųjų rinkimą, arba kaip tai Amerikoje sakoma kolektavimą. Juda alpo delei šito amato, nes progai pasitaikius vogė ir atsidėdavo "juodai valandai" ligi Išganytoją pames ir pradės ant savęs kokį biznį.

Negudrųs žmoneliai manė, kad pirmuoju apaštalu arba papa tikrenybėje yra Juda, ir taip savo žydų kalba *jį vadino,* nes žinojo, kad Išganytojas pinigus laikė šlykščiausiu dalyku, tiktai žemiškojo gyvenimo palaikymo priemone ir daugiau nieko.

Pažinimas ir Dievo Valios vykdynimas žemėje, kad užsitarnauti sau tikrąjį turtą danguje,

buvo tas turtas, kurį Išganytojas duodavo žmonėms ir pats labiausiai brangino.

Galiausiai *gobšumo aistra privedė Judą prie savo Mokytojo išdavimo.* Gobšumas ir ne kas kita, kaip tiktai gobšumas padarė tai, kad Juda, galėdamas daugiau išsilygti, pardavė Išganytoją tokia menkute kaina, kaip 30-tis sidabrinių.

Išganytojas Judos asmenyje norėjo parodyti žmonėms baisią gobšumo auką.

"Jam butų geriau, kad jis nebutų žmogumi gimęs" — pasakė apie Judą Išganytojas, kuomet nei pamokinimai, nei nuolatinis su Išganytojum bendravimas, nei draugiškas persergėjimas negalėjo atitraukti šitą gobšuolį nuo jo amato.

Tai reiškia, kad gobšųjį žmogų, kuomet jis iš jaunumės bus persiėmęs godumu, kuomet godumas bus pasidaręs jo svarbiausia savybe ar kita prigimtimi — niekas nesugebės jo išgydyti.

Išganytojas Judos adresu sako tai visiems nusidedantiems šia negarbingąja aistra dvasininkams, kad "geriaus jiems butų, kad visai nebutų gimę".

Taip pat žinome koks buvo Judos galas, kad jis galiausiai pasikorė ir ištino. Tačiau jis paliko dvasininkų tarpe "Apaštališkuosius įpėdinius".

Kokiai dvasiškijai pirmiausiai apaštalas Juda Iskarijotas tapo pavyzdžiu ir kame jis rado savo nepertraukiamą apaštališkąją įpėdinystę?

Siekime istorijon ir įsižiurėkime dabar gi-

liaus į papijos paslaptis ir kaip mat turėsime įsitikinti, kad *šitie vergų dievinamieji "šventieji tėvai" ir išbarstytieji plačiame pasaulyje jų padėjėjai yra ištikimiausieji šito pinigų rinkimo apaštalo Judos Iskarijoto įpėdiniai, o savo gobšumo patenkinimo budais jie net pralenkė Judą ir šitas apaštalas vertai gali jais didžiuotis.*

Ir nieko stebėtino. Juk šitie italų pasaulio apgavikai tai ainiai tautos, kuri dedasi, kad yra kilusi iš vilkienės. (Liv. ab. urbe condita L. I.).

Tai brolžudžių, kurie buvo šios tautos kurėjais, ainiai (Liv. ab urbe con. I.) — delto ši tauta godi, kaip vilkai ir yra palinkus už pinigus visokeriopiems nusižengimams.

Vatikane diplomatai ir jų padėjėjai skaito ne Kristaus Evangeliją, gyvena ir veda tautas į Dievą ne sulig ja.

Jų politinių mokslų mokytojas, jų vadovas ir idealas yra pagarsintas arci-sukčius, begėdiškas gobšis ir paleistuvis, nusiduodąs dievobaimingas ir mokinąs mokėjimą apgauti, plačiai žinomas 15-me ir 16-me amžiuose, visų tironų ir gobšių numylėtas, jų tautietis italas Machiavelli. Apie jį yra pasakyta, kad jo biznio pamokinimai "šetono pirštu" parašyti.

Tai jo politinius velnioniškus patarimus ir nurodymus skaito Vatikane, konsistorijose, vyskupų rumuose ir Romos klebonijose, nes Machiavelli juos mokina gyvenimo praktikos, moka kaip geriausiai juom naudotis, kad turėtų ir kvailiams valdžios ir pagarbos ir gyvenimo džiaugsmams pinigų.

Romos dvasiškijai italų Machiavellio knygų skaitymas nepalyginamai geriaus apsimoka

už Evangelijos skaitymą, kuri siulo rustų ir kuklų gyvenimą ir aiškiai draudžia tarnauti kartu Dievui ir Mamonai.

Visi jie — su retomis išimtimis — yra ne "evangelistai", bet "machiavelistai". Toliau nuo jų! Nes jie, kaip ištikimi apaštalo Judos Iskarijoto įpėdiniai, visų labiausiai rupindamiesi pinigais ir tarnaudami turtams — neapkenčia Dievo.

Viešpats Kristus pasakė:

"Nė vienas tarnas negali tarnauti dviems valdovams, nes arba jis vieno nekęs, o kitą mylės, arba vieno laikysis, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai (Evang. šv. Luko XVI. 13).

Viešu dalyku ir viešai yra žinoma, kad *popos ir papų dvasiškija tarnauja tik turtams ir bendrauja tik su pinigingais.* Jiems ne gana tų pelnų, kuriuos jie įvairiomis priedangomis, siurbia iš žmonių, jie dar žaidžia kompanistais ir su dideliu inirtimu verčiasi bankinėmis operacijomis.

Šv. Evangelijos žodžiais tatai reiškia, kad jie *nekenčia* savo pirmojo "pono", tai yra Išganytojo, kurio vardu ir firma apdirbinėja savo pinigines operacijas. Jie, šv. Evangelijos žodžiais, *Išganytoją nieku verčia — o Jųs Broliai ir Seserys, juos už tai garbinate. Jųs šituos apaštalo Judos Iskarijoto įpėdinius į padange keliate;* tur but delto, kad jie svetimtaučiai, o lietuviui visuomet kvepia ir imponuoja tas, kas yra svetima ir už ką reikia brangiai mokėti?...

Visa *Roma nuo amžių kiaurai persisunkus godumu,* kaip pintis vandeniu. Godumas ir godumas be rubežių, kaip juodas siulas traukiasi

per papijos istoriją ir šituo godumu italų šetonai užkrečia Jusų sunus, Jųs, nelaimingieji lietuvių Tėvai ir Motinos, kurie taip trokštate, kad Jusų sunus taptų Romos kunigu, kadangi "kas savo giminėj turi kunigą, tas nematys vargo".

Tačiau ši patarlė retai kada tepasitvirtina. Kadangi Romos auklėtiniai tau, nelamingoji motina, savo machiaveliškais mokslais taip tavo sunų sugadins, kad jis gėdinsis savo tėvo ir motinos ir arba numes ką nors jiems, kad tik nusikratytų jų, arba lieps senam tėvui ganyti karves.

Mažai kas tų "klerikų" sugebės išsaugoti savo sielą nuo Vatikano dėmių, jei bent labai tvirto budo žmogus. Bet *jeigu šitoksai nebus pakankamai godus, jeigu nelups be gailesčio tikinčiųjų, kad siųstų judošiškiems apaštalams įpėdiniams Romoje kuo didesnes sumas, bus tuojaus persekiojamas.*

Daugelis kunigų pasišlykštėdami eina šitą negarbingąją pareigą ir tik iš butinumo, del judošiškųjų apaštališkųjų įpėdinių įsakymo tampa godųs ir šitie tai kunigai ištroškę laukia tos valandos, kuomet Lietuvoje kils Lietuvių Tautinė Bažnyčia, kuri paliuosuos juos nuo šitos negarbingos pareigos ir padės dirbti tautoje dorąjį evangeliškąjį darbą.

Jusų pareiga padėti jiems dvasiniai išsiliuosuoti viešai ir atvirai reikalaujant, kad Jums Lietuvoj ir kur tik bus išgalės kurtų Tautines bažnyčias.

Romos godumas yra nepagydomas, nes tai yra užsisenėjusi, giliausių amžių siekianti liga. Nėra kitos išeities, kaip apleisti gobšumo liga užkrėstus Vatikano užkampius, išeiti laisvėn ir

laisviaus atsikvėpti grynu, evangelišku ir jaukiu Tautinės Bažnyčios oru.

Romos godumas auga amžiais ir jau tapo tokia baisi Romos dvasiškijos ypatybė, kad kuomet žmonės juos, kaipo tipus, kaip akis veriančius gobšumu pavyzdžius, viešai bado pirštais, jie tame jau nieko blogo nebemato.

Šis moralis užsikrėtimas persidavė ir romos-katalikų tikintiemsiems ir tapo tiek įskiepytas jų dvasiniam organizmui, kad jie *kunigų godume jau nieko blogo nebemato ir jau nebepasibaisėja, kad jų kunigas tarnauja ne Išganytojui, bet turtams, jie labiaus brangina kunigą nei Išganytojo persergėjimą: "negalite iš karto tarnauti Dievui ir turtams". Savo apagime jie garbina Dievo Sunaus išdaviką.*

Tai yra pasibaisėtinas nemoralumas ir nereligiškumas, kurį aklieji laiko dievobaimingumu.

Romos gobšumo istorijos senumui parodyti baigdami, privesime Jums keliuose žodžiuose viešai žinomąjį žmonių kankinimo paprotį laike ispanų inkvizicijos, kuri prisidengdama neva religijos skraiste, svarbiausiuoju savo tikslu turėjo *išlupti pinigus* iš paimtų kankinti žmonių ir po jų mirčiai užgrobti visą jų turtą.

Šitoks tai buvo svarbiausis religinės inkvizicijos tikslas, kurį sugalvojo apaštalo Judos Iskarijoto įpėdiniai.

Kur tiktai papų šnipai suuostydavo esant pinigus arba dvarą, tuojaus buvo statomos žabangos, kad neva iš rupesnio katalikų tikyba, su-

gavus turintįjį ir patraukus jį inkvizicijos teisman. Šių tikslų pasiekti ir užgrobti nuteistojo ir nužudytojo pinigus ir turtą, papos nieko nesigailėjo ir nieku nesibiaurėjo.

Per amžių amžius papų gobšumo negarbinguoju paminklu pasiliks inkvizicijos pagalba Brolių Templarijonų ordeno iššudymas, kurie, ginant Kristaus grabą, kovose su turkais, didžiai užsitarnavo. Už tai tikintieji apdovanojo juos dideliais turtais ir aukomis.

Negalėdami daugiau turkams atsispirti, po žiaurių kovų, Templarijonai apleido Šventąją Žemę ir pasislėpė — netoliese esančioje Cipro saloje, kur gydė Evangeliją beginant gautąsias savo žaizdas. Jie turėjo turtą ir didelę tikinčiųjų pagarbą, kaip geri vienuoliai ir ištikimi Kristaus raiteliai.

Bet jų turtas papų soste Romos banditams kliudė ramiai miegoti.

Jau papa Klemensas V-sis nepaklusnybės bausme jiems įsako persikelti į Avinjoną (tuomet tenai, o ne Romoje papos valdė). Sekantis po jo papa Klemensas VI-sis, kurs taip pat valdė Francijoj, su francuzų karalium Filypu IV-tuoju, kurio klusnus įrankis jisai buvo įvairiose gobšumo diktuojamose sunkybėse, sutarė iššudyti šituos vienuolius, jų turtą užgrobti ir grobiu pasidalinti. Tai buvo 1307-tais metais.

Šitaip jiems susitarus, papos Klemenso VI-jo įsakymu šitiems vienuoliams buvo iškelta kanonų byla del kokios tai sugalvotos erezijos. Anų laikų papročiais einant, parodymai ir liudymai žodžiu nieko nereiškė. Tuomet buvo naudojamasi taip vadinamaisiais (kokia baisybė!) "Die-

vo Teismais"..... Tai buvo rinktinės kančios, kurias teisiamieji turėjo pereiti. Pavyzdžiui: teisiamam surišdavo rankas ir kojas, prie kojų pririšdavo švino rutulį ir mesdavo jį vandenin. Jeigu jis išplaukdavo, tai buvo sakoma, kad jis nekaltas; o jeigu imdavo skęsti, tai jį vėl ištraukdavo ir jau kaipo kaltą kankindavo naujais budais. Arba vėl, nurengdavo žmogų plikai ir statydavo ugniavietėje ant karštų anglių. Jeigu jis kojas nuplikdavo, buvo laikomas kaltu; jeigu išeitų nepaliestas, butų sakoma, kad nekaltas.

Vienas brolių Templarijonų rodydavo du kaulu, kurie jam iškrito iš pėdos jį deginant ant ugnies. Kitus kankino įvairiomis kančiomis, kurias sunku ir išvardyti, nes žmogaus pajautimas purtosi vien tik atsiminus šitas šėtoniškas kankynes.

Teisiamuosius gi kankino del to, kad jie prisipažintų esą kalti jiems primetamose kaltėse. Kad sutrumpinus kančias ne vienas prisipažino; bet tai jį nuo mirties neišgelbėjo. Jam tapo suteikta ta vienintėlė papos malonė, kad jį sudegino... lengva ugnimi, užuot deginus smarkiose liepsnose.

Taip, papos godumo auka, žuvo broliai Templarijonai draugėj su savo didžiuoju mistru Jokubu Molajumi, kurs, žudamas ant degančio laužo, papą Klemensą VI-jį ir jo nusižengimo bendrą karalių Filipą pašaukė į Dievo teismą.

Ir iš tiesų, šitie abudu mirė tais pačiais metais, jiems nepadėjo užgrobtieji turtai.

Štai, Judos Iskarijoto apaštališkieji įpėdiniai, kuriems Jųs Broliai Lietuviai ir Lietuvės

lenkiatės ir kuriuos dievinate ir norite dar Lietuvai Viešpaties palaimos!...

Nejaugi Juda savo kraštui, arba savo tautiečiams suteikė palaimos?...

Ne — jis suteikė negarbės. Galiausiai pasikorė ir ištino...

Tas pats nejučiomis ištiks ir jo įpėdinius.

Savo apakime jie jau padarė žingsnius, vedančius į moralę saužudybę, kurią, savo nepasotiname gobšume jau greitai įvykdys; ir susprogines jie, ir puvėsių dvokimas nuo jų pasklis.

Jeigu nenori susirgti amžiams nuo šito lavonų dvokimo, kurs šiandieną jau jaučiamas Romoje — laikykis toliau nuo jų, Lietuvių Tauta!

Šv. Evangelija nemini saužudžio, iš gobšumo sprogusio Judos laidotuvių — nieks neturėjo drąsos prisiartinti į šį baisųjį lavoną.

Tas pats atsitiks ir su Judos įpėdiniais. Lietuvos žmonės, nebesirupinkit daugiau jų likimu.

"Tegul mirusieji laidoja mirusius" — kaip pasakė Išganytojas; o Jųs, Lietuvos žmonės, eikite ateitin su gyvaisiais, kurie nemirštamosios jaunystės jėgų semia Lietuvių Tautinėje Bažnyčioje iš Dieviškosios Evangelijos šaltinio.
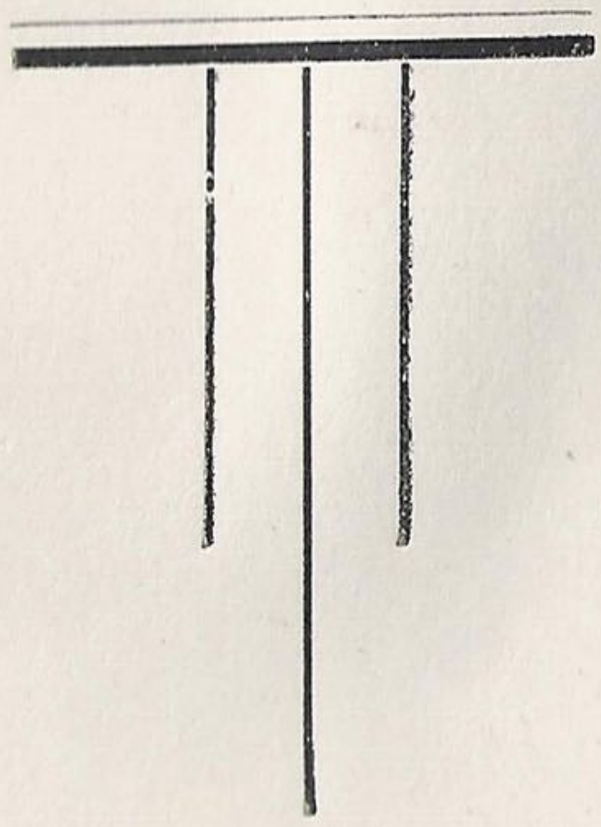
Tenai, bet ne Romoje, surasite šitą šaltinį.